

Chương 5

Miriam đã có nhiều cuộc tình và nhiều người đàn ông trong đời nàng, nhưng chưa bao giờ nàng có cảm giác bị lôi cuốn như với người đàn ông đến từ phía bên kia bờ biển Thái Bình này. Lữ có sự thu hút của điều khác lạ, của một niềm bí ẩn nào đó, pha lẫn một chút đe dọa, của một dĩ vãng có thể rất ghê gớm nhưng cũng đầy kích động cho sự tò mò nơi nàng. Miriam không hiểu rõ điểm nào nơi Lữ đã làm nàng bị hấp dẫn nhiều đến thế. Nhưng khi đi cạnh Lữ trên bãi biển, nàng hiểu ngay. Đó là mùi nồng nàn từ người Lữ toát ra, bao phủ lấy nàng và nàng không cưỡng lại được. Như một con ngựa cái từ đấng xa đã đánh hơi thấy mùi của con ngựa đực đầu đàn đang phóng mình trên đồng cỏ rộng mênh mông. Và đã phải chạy theo để được thở hít trong mùi nồng đó, để được chìm đắm và giao hòa cùng mùi vị của loài đực đã chỉ huy và sai khiến bản năng tối thượng.

Nàng đã có cảm giác đó. Và cũng một sự thúc giục cấp bách đó. Miriam đã đạt được những khoái cảm nàng chưa hề biết đến, những tuyệt vời mà trước đây nàng chưa bao giờ được hưởng. Tất cả chỉ vì mùi nồng nơi người Lữ. Mùi của người đàn ông nàng đi tìm tự bao lâu nay, mùi nàng được nếm thử và cảm thấy mê hoặc như một người bắt đầu đi vào con đường nghiện ngập. Của một thứ ma túy đáng yêu

nhưng cũng trói buộc như loại bạch phiến tinh tuyền.

Don Lavitz nhìn đám thực khách ngồi chật hết tiệm Don's Hamburger và cảm thấy hài lòng. Chưa bao giờ tiệm ăn trong khu South Central này lại đông khách đến thế. Lavitz có thêm ba tiệm ăn khác nữa ở những khu khá hơn của thành phố Los Angeles và tuy tiệm này thu vào được ít nhất và vẫn đề an ninh càng ngày càng trở nên đáng ngại, ông vẫn giữ tiệm không sang lại cho người khác. Vì tiệm này là khởi đầu, là nguồn gốc cho sự sung túc của gia đình Lavitz. Cũng như một thứ tình đầu. Không bao giờ gạt bỏ được. Don Lavitz đã nghĩ thế và tiếp tục mở cửa mặc dù số người đến ăn ngày một ít dần.

Cho đến khi có chàng thanh niên Việt Nam mới vừa đặt chân đến xứ Mỹ vào làm ở tiệm Don's Hamburgtger này, Lữ bắt đầu bằng việc chạy bàn. Lavitz đã phải đuổi nhiều người làm chân này trước Lữ. Làm bê bối, đến trễ về sớm, gây lộn với khách hàng, ăn cắp, đủ mọi thứ chuyện nhưng tệ nhất là trong 5 người chạy bàn, ít nhất có 4 tên nghiện. Cũng không thể nào khác được. Khu này ma túy đã chiếm ngự từ lâu. Lavitz không muốn được ai khác và đành chịu nên người làm vài bữa đã phải thay người khác

luôn. Lữ khi mới làm việc đã để ý đến điều đó. Chàng đề nghị với Lavitz để chàng phân chia công việc cho mấy tên chạy bàn khác và canh chừng về chuyên dùng tiệm ăn làm nơi mua bán ma túy. Lavitz bằng lòng ngay. Mấy tên bồi da đen lúc đầu phản kháng nhưng đến khi chàng lộ vài ngón karate ra, tất cả rầm rập nghe lời không dám hó hé gì nữa.

Công việc chạy đều, quán hàng đã hài lòng hơn trước. Không còn những cảnh khách đến ăn tức giận đứng dậy bỏ đi ra vì không mang đồ ăn ra sớm, bồi hỗn láo hay gọi món này mang ra món khác. Lavitz thấy Lữ quả được việc và bắt đầu tăng lương cho chàng. Lữ đưa đề nghị khác cho Lavitz. Chàng nói:

- Ông có bao giờ nghĩ đến chuyện thêm món ăn trong thực đơn không?

Lavitz nhìn Lữ từ đầu đến chân và hỏi lại:

- Anh có biết tên của tiệm là gì không? Don's Hamberger! Chúng ta chỉ có những món ăn ngay, giản tiện. Không thể thêm nhiều món được!

- Tôi nghĩ chúng ta có thể thêm một hai món đặc biệt nào đó khác với những tiệm ăn khác để lôi cuốn khách hàng hơn.

- Anh có đề nghị gì?

- Tôi biết một món ăn Việt Nam nhiều người Mỹ thích gọi là chả giò. Giống như eggrolls của Tàu nhưng ngon hơn nhiều.

Chương 5

- Anh biết làm món ăn này hay sao?

Lữ cười:

- Không! Tôi không biết làm bết, nhưng tôi biết chỗ sản xuất chả giò. Món ăn làm sẵn, giản dị. Ông cứ để tôi thử mời một vài khách hàng quen ăn. Tôi nghĩ họ sẽ thích!

Lữ đã bắt đầu thân với một số khách hàng đến ăn thường ngày. Những người làm cho công sở ở gần đây, những chủ nhân của một số tiệm gần đó. Chàng vui vẻ bắt chuyện với nhiều khách hàng. Thực sự mục đích để nói tiếng Anh cho dạn và lưu loát, nhưng cũng có nhiều người thích chàng và Lữ cũng bông đùa, hỏi han như thân thiết lắm. Lữ không phải loại người dễ dàng, vui vẻ tự nhiên nhưng chàng thấy trong xã hội này, khả năng giao thiệp, làm cho người khác có cảm tình với mình quyết định chuyện thành công một phần lớn. Và ngược với bản tính của chàng, Lữ đã cố gắng để tự tạo cho mình thành người bật thiệp, dễ bắt chuyện, làm thân. Lữ cũng ngạc nhiên thấy mình có thể thay đổi một cách không mấy khó khăn. Có lẽ khi nói tiếng Anh, không phải tiếng mẹ đẻ, việc khoác cho mình một bộ mặt thân thiện, vui tươi một cách giả tạo dễ dàng hơn nhiều, ít cần phải cố gắng như khi dùng tiếng Việt với người đồng hương.

Lữ lái xe xuống khu Tiểu Sài Gòn của thành phố Westminster, chàng vào một tiệm chuyên làm chả giò và đặt ít phần chả giò mang về chỗ làm. Lữ mời một số khách quen ăn và Lavitz thấy ngay chàng nói đúng. Món ăn bắt đầu được nhiều người gọi. Khách mới do bạn bè giới thiệu cũng tăng lên dần. Lavitz bắt đầu nhìn Lữ bằng một cặp mắt khác.

Don Lavitz đến từ Ba Lan. Sống sót từ một trại tập trung của Đức quốc xã cùng với một người chị lớn, Lavitz đến Mỹ lúc mới 18 tuổi. Chàng thiếu niên Lavitz đã phải làm đủ nghề, vật lộn với cuộc sống. Đi làm ban ngày, học ban đêm, Lavitz đã leo dần từng bậc thang trong xã hội. Những thành công cũng nhiều. Thất bại cũng lắm. Hai mươi năm trước, Lavitz sau một lần đầu tư vào thị trường chứng khoán đã mất sạch mọi sự. Với chút vốn liếng còn lại, Lavitz mở tiệm ăn giản dị tầm thường này và nhận thấy rằng sự làm ăn lâu bền đều phải bắt đầu bằng những gì tầm thường và giản dị.

Ước mơ làm giàu nhanh chóng đã nguội lạnh, tiệm ăn Don's Hamburger cũng đã đem lại sự sung túc cho Lavitz và người vợ hiền hậu và cô con gái duy nhất. Những tiệm ăn khác mở sau này ở những khu sang trọng hơn đã sau cùng cho Lavitz

tạm hài lòng với sự thành công của mình. Không phải là những thành công ghê gớm như ước muốn, nhưng ít nhất cũng là một thành công khiêm nhường trong nghề mở tiệm ăn. Và một ngôi nhà trên đồi đường Mullholand Drive cũng là biểu tượng cho một tài sản đáng kể. Miriam muốn gì được nấy, kể cả những chiếc xe sport mắc tiền. Lavitz đã không thể từ chối Miriam được, nhất là sau ngày vợ chết lúc Miriam mới lên 8.

Lavitz có cảm tình với Lữ. Ông nhìn thấy bóng dáng mình mấy chục năm trước ở chàng trẻ tuổi đến từ một xứ khốn cùng bên kia bờ Thái Bình Dương. Cũng như Lavitz đã sống sót trong trại tập trung, đến được vùng đất hứa và đã nhất định để làm giàu. Bằng mọi giá. Và cũng đã phải trả bằng nhiều mồ hôi, nước mắt và đau khổ. Lavitz có thể thấy từng ý nghĩ trong cặp mắt sắc của người thanh niên. Những ước muốn, sự cương quyết, và niềm thôi thúc. Những gì Lavitz đã trải qua! Lavitz muốn thấy Lữ thành công. Và ông nhìn, theo dõi Lữ, đoán đường đi nước bước của Lữ một cách thích thú. Như một trò chơi thú vị. Như một người đã ra khỏi mê hồn trận của cuộc đời và đứng trên cao nhìn xuống người đi sau mình loay hoay, chạy ngược xuôi, nhảy vọt, vấp ngã, tìm cách ra khỏi những khúc khuỷu, ngã rẽ của cuộc đời. Và tìm đến lối ra sau

Chương 5

cùng ở dưới chân của cầu vòng ngũ sắc, nghĩ rằng có một hũ vàng đang chờ đón mình nơi cửa ra.

Điều Lavitz không bằng lòng nhưng không làm gì hơn được là khi thấy Miriam lại tiệm ăn thường xuyên và đi cùng với Lữ. Lavitz chiều và sợ cô con gái. Ông không cảm thấy khó chịu khi thấy Miriam cặp với một người khác màu da. Lavitz là dân gốc Do Thái và đã nếm mùi bị kỳ thị. Miriam cũng đã có những người tình Lavitz phải lắc đầu ngán ngẩm. Lữ còn là điều may mắn nếu quả tình Miriam nghĩ đến chuyện lâu dài. Nhưng Lavitz hy vọng là không. Ông đã nhiều lần tự hỏi tại sao cô con gái cứng đờ nhất không thể yêu một người bình thường. Như một anh bác sĩ, một chàng luật sư, hay một thương gia thành công giàu có. Những người có căn bản vững chắc để sống thoải mái trong xã hội này. Tại sao Miriam không chọn lựa sự bình thường như những cô gái khác?

Không phải Lavitz không bằng lòng vì Lữ chưa có gì, vừa chân ướt chân ráo tỵ nạn tại xứ này. Lavitz mong muốn thấy Lữ thành công. Nhưng Lavitz cũng là người thực tế. Đây là vùng đất hứa nhưng cũng là nơi chốn của bao giấc mộng tan tành. Những người di dân đến từ một xứ khác như Lữ với ý chí làm giàu đầy dẫy trên đất Mỹ như cát ngoài bãi biển. Ý chí không chưa đủ. Còn phải có

tài năng. Còn phải có những cá tính đặc biệt nếu muốn thành công lớn. Còn phải có cơ hội. Còn phải nhận biết cơ hội đang xảy đến để nắm đúng lúc, đúng chỗ. Và còn phải may mắn. May mắn này tiếp nối bằng may mắn khác. Không ngừng. Cho đến khi nào vững chãi đủ để may mắn không đến nữa, mọi sự cũng không sụp đổ như tòa lâu đài xây trên cát.

Lavitz đã sống nhiều, đã trải qua nhiều chặng đường. Ông ước tính cả triệu người mới có một người thành công lớn, cả vạn người mới có người thành công trung bình. Thành công nhỏ nhỏ dễ hơn, một trăm người di dân sang đây để làm giàu cũng được một người. Còn lại sống đủ ăn. Nhưng Lavitz đâu muốn cô con gái quý tính chuyện lâu dài với người đủ ăn! Phần trăm thành công cho những người như Lữ quá ít ỏi, ông hy vọng cuộc tình của cô con gái với người làm công này cũng sẽ thoáng qua như những cuộc tình khác của Miriam. Một kinh nghiệm sống. Như lời người con gái đã có lần giải thích cho người cha của thế hệ trước, không khi nào hiểu và chấp nhận được nếp sống bây giờ.